

Arrest

nr. 92 066 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. JACOBS *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 mei 2009 en op 6 januari 2011 werd op 8 mei 2012 ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

*“in toepassing van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.*

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor V, K. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd.27/01/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Er worden medische elementen aangehaald voor V, S. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd. 10/04/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Er worden medische elementen aangehaald voor V, M. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op dd.10/04/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

> Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : integratie, integriteit, het volgen van Nederlandse taallessen, het in het bezit zijn van een busabonnement) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending rechten van verdediging. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending art. 3 EVRM. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie. Dat werd opgeworpen dat de psychische aandoening is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en deze een tegenindicatie uitmaken voor de mogelijkheid tot terugkeer. Dat er tevens geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698

dd. 05.10.1999). Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 10.04.2012. Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde psychische moeilijkheden doch deze geen bedreiging vormen voor het leven of de fysieke of psychische integriteit van betrokkene aangezien er medische behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoeker juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst. Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft. Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoeker, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn. Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoeker, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoeker aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoeker, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

TWEEDE MIDDEL: Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed". Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: "Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie. Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst aangezien daar behandeling mogelijk is, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer. Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet zou kunnen afwijzen."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker verwijt de verwerende partij niet geantwoord te hebben op het argument dat de aandoening ontstaan is wegens een traumatische gebeurtenis in het land van herkomst wat een tegenindicatie uitmaakt voor de mogelijkheid tot terugkeer. Hij verwijt de verwerende partij niet onderzocht te hebben wat de evolutie zou zijn op zijn aandoening bij terugkeer.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de appreciatie van de medische problematiek en van de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft, dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit advies van de ambtenaar-geneesheer, *in casu* dat van 10 april 2012. De arts aangesteld door de verwerende partij betwist niet dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt. Deze arts meent dat voor de medische problematiek van verzoeker, zijnde een posttraumatische stressstoornis, zowel behandeling als opvolging beschikbaar zijn in Rusland en dat er geen bezwaar bestaat tegen de terugkeer naar zijn land van herkomst. De arts verwijst naar informatie afkomstig uit de website Vidal, waaruit wordt afgeleid dat de nodige medicamenten in Rusland beschikbaar zijn. Vervolgens gaat de arts uitvoerig in op de toegankelijkheid, waarbij hij stelt dat de Staat alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen verleend via een systeem van verplichte ziekteverzekering, dat bij de behandeling van geestelijke aandoeningen de medicatie gratis is. Eveneens wordt gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond arbeidsongeschikt te zijn.

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden dat er niet werd ingegaan op de gevolgen voor zijn pathologie bij terugkeer naar zijn herkomstland, daar wel degelijk werd aangetoond dat verzoeker daar zijn behandeling kan verderzetten.

De kritiek van verzoeker dat niet met alle elementen van zijn dossier werd rekening gehouden, kan niet worden gevolgd.

Er dient daarom te worden gewezen op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk*. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het EHRM bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Zij oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbepaalde gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het EHRM heeft in het arrest *N. t. Verenigd Koninkrijk* de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest *D. t. Verenigd Koninkrijk* aldus behouden. Gelet op het belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is de hoge drempel bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan dat aannemelijk maakt dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico zou inhouden op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer.

Het loutere feit dat de verwerende partij het advies van de ambtenaar-geneesheer volledig volgt, toont niet aan dat de verwerende partij geen eigen beoordeling van de zaak heeft gemaakt, dan wel dat een ruimere beoordeling zich opdringt. Het feit dat de verwerende partij in eerste instantie verwijst naar het advies en de conclusie overneemt om vervolgens te benadrukken dat zij het standpunt van de ambtenaar-geneesheer volledig onderschrijft door de conclusie in eigen naam te hernemen, duidt erop dat de finale beoordeling wel degelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris gebeurde.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 EVRM. Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar maanden na datum en zonder om nieuwe documenten of een persoonlijk gesprek te vragen, zomaar afwijzend te gaan beslissen. Bij nazicht van het dossier blijkt het laatste medisch attest voor wat betreft de medische toestand waarop de arts-attaché zich beroept te dateren van meer dan twee en een half jaar voor het advies van de arts-attaché. In de periode na dit medisch attest is er in de medische toestand van verzoeker onvermijdelijk en onmiskenbaar een zekere evolutie geweest, die ten volle dient te worden meegerekend, en wel in die zin dat verzoeker steeds in psychologische behandeling is geweest, en geenszins genezen is waar de adviseur-geneesheer er onrechte blijkt van uit te gaan. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen met eerst maanden zomaar niets te doen, zomaar te wachten en zonder enig persoonlijk gesprek of vraag tot bijkomende informatie, en dan eensklaps, te gaan poneren dat er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland. Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd. Noch de arts-adviseur noch de verwerende partij heeft op het moment van haar beslissing dan ook rekening gehouden met alle relevante elementen bij het nemen van haar beslissing, en in de eerste plaats niet met de actuele medische toestand van verzoeker. Gezien er door verwerende partij nooit enig persoonlijk gesprek is gebeurd met verzoeker of enige vraag tot informatie is gesteld, dit ondanks het feit dat er tussen het laatste attest en de beslissing meer dan 30 maanden ligt, en er dus geen rekening is gehouden in de beslissing met de evolutie van de laatste maanden, is het duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het nemen ervan temeer in de beslissing door de arts-attaché de opmerking wordt gemaakt dat er geen psychiatrisch bilan voorligt. Er is nooit het vereiste onderzoek naar de actuele toestand van verzoeker gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is. Verzoekende partij bekwam nooit enige uitnodiging tot onderzoek of het voorleggen van bijkomende medische gegevens, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van zijn dossier en meer specifiek zijn actuele medische toestand. Dit totaal gebrek aan persoonlijk gesprek met verzoeker of vraag tot bijkomende informatie inzake de actuele toestand van verzoeker door de arts van verwerende partij als zijnde noodzakelijk, heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing. Had een dergelijk gesprek plaatsgevonden, of was er bijkomende informatie gevraagd of onderzoek gevoerd naar de actuele situatie, dan zou onmiddellijk ook de ernst van de situatie van verzoeker zijn vastgesteld.”

2.2.2. Verzoeker betoogt dat uit het dossier blijkt dat het laatste medische attest waarop de ambtenaar-geneesheer zich beroept, dateert van meer dan twee jaar voor dit advies. Hij meent dat er in de periode na dit medische attest een evolutie is geweest. Hij verwijt de verwerende partij hem nooit te hebben uitgenodigd voor een gesprek.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt hem niet persoonlijk te hebben onderzocht, volstaat de vaststelling dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de door

verzoeker voorgelegde medische attesten tot het besluit is gekomen dat de aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken of om bijkomend advies in te winnen van deskundigen.

Uit het advies van 10 april 2012 blijkt dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de medische zorgen werden onderzocht in het land van herkomst. Indien verzoeker van mening is dat zijn aandoening geëvolueerd is in de periode na het laatste medische attest, diende hij hiervan zelf informatie te overhandigen aan de verwerende partij. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vloeit evenmin een verplichting voort in hoofde van de verwerende partij om bijkomende informatie te vragen.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het derde middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

‘Schending art. 3 EVRM. Machtoverschrijding. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling dooreen materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Uit de voorgelegde attesten en ook het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. Door verwerende partij wordt in gene mate aannemelijk gemaakt dat verzoeker effectief de nodige behandeling zal ontvangen, hoewel dit gezien de voorliggende psychische problematiek primordiaal is om haar leven en fysieke integriteit niet in het gedrang te brengen. In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld is een adequate behandeling voor personen van Tsjetjeense origine, zoals verzoeker, in Dagestan geenszins gegarandeerd, noch voor wat betreft de financiële toegankelijkheid noch voor wat betreft geografische toegankelijkheid. In Dagestan is geen behandeling van PTSD voorhanden, zodat er zekerlijk al geen toegang tot dergelijke behandeling kan zijn, waarbij nog dient opgemerkt dat zekerlijk al voor personen van Tjetjeense origine deze onbeschikbaar en ontoegankelijk is. De arts attaché maakt in zijn verslag de opmerking dat de patiënten de nodige medicatie zelf dienen te betalen, aangezien de overheid die niet ten laste neemt. De gratis verzorging waarvan verwerende partij gewag maakt in de bestreden beslissing strookt geenszins met de werkelijkheid, waarbij dient vastgesteld dat verzoeker afkomstig is van Dagestan en er geenszins in concreto is aangeduid op welke manier verzoeker enige verzorging kan bekomen, temeer zij van Tjetjeense origine is. Een verwijzing naar de algemene toestand in Rusland volstaat geenszins. temeer verzoeker afkomstig is van de Kaukasus en algemeen geweten is dat personen uit de Kaukasus geenszins dezelfde rechten kunnen afdwingen als etnische russen. Er is bovendien sprake van een verregaande corruptie en ook het niveau van de gezondheidszorg is ondermaats. Dit heeft tot gevolg dat personen die niet kunnen betalen, zomaar uit de boot vallen; Dit heeft tot gevolg dat personen uit de Kaukasus omwille van hun etnische achtergrond zwaar gediscrimineerd worden. Er is geen enkele garantie dat de ernstige aandoening van verzoeker zal kunnen behandeld worden in Dagestan en er wordt ook geenszins enig concreet voorstel gedaan terzake.’

2.3.2. Verzoeker betoogt dat een verwijzing naar de algemene situatie in Rusland niet afdoende is nu hij van Tsjetsjeense origine is en het algemeen geweten is dat personen uit Tsjetsjenië niet dezelfde rechten kunnen afdwingen als etnische Russen.

Verzoeker beperkt zich tot hypothetische kritiek en staft deze op geen enkele wijze met concrete elementen. Hij toont niet *in concreto* aan dat hij omwille van zijn afkomst geen toegang zou krijgen tot de medische zorgen en evenmin dat de ambtenaar-geneesheer geen zorgvuldig onderzoek zou hebben gedaan.

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen die betrokkene nodig heeft, blijkt dat betrokkene aanhaalt van Dagestaanse origine te zijn dit zoals weergegeven op sommige medische attesten, betrokkene haalt in het verzoekschrift echter aan van Tsjetsjeense origine te zijn. Bijgevolg is herkomst niet helemaal duidelijk. Dagestan evenals Tsjetsjenië zijn autonome deelrepublieken van de Russische

Federatie. Wat geldt op het vlak van gezondheidszorg in de gehele Russische Federatie, geldt ook in de autonome republieken zoals Dagestan en Tsjestjenië.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het enige middel mist iedere ernst. Dat immers de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn bewering moet staven met een begin van bewijs, dat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor slechte behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoeker om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC